

Příběhy 5. A

Liliana – To se mi snad zdá

Slyším, jak mě máma s rámusem budí a vykřikuje, že jsme vstaly pozdě do školy. Co nejrychleji jsem se probudila a začala shánět věci do školy. Všimla jsem si, že se v noci kočka rozhodla, že je učebnice matiky dobré škrabadlo. S nadávkami jsem dobalila věci, provedla ranní hygienu a oblékla se. Máma mi připravila kakao, ale jak jsem spěchala, skončilo na mém tričku. Další panika! Začala jsem probírat šatník a hledat tričko, které by ladilo k mým kalhotám. Povedlo se! Když už to vypadalo nadějně, nemohla jsem najít klíče. Zjistila jsem, že byly připravené v bundě. Rychle jsem vyběhla z bytu. Když mě ale začaly studit nohy, uvědomila jsem si, že nemám boty. Takže jsem se už úplně vytočená vrátila obout. Do školy jsem dorazila pozdě, ale oddechla jsem si, že už snad nic horšího nepřijde. Najednou jsem zaslechla zvonění, které nepřestávalo. Cukla jsem sebou a uvědomila si, že ležím v posteli. Otevřela jsem oči a vedle hlavy jsem měla mobil, který mě vzbudil. Při vypnutí jsem si všimla, že je sobota a to vše byl jen sen.

Jiří – Výlet

V sobotu ráno jsme cestovali vlakem na výlet do Králík. Naplánovali jsme si túru 20 km po vojenských bunkrech. Vydali jsme se podle turistické mapy. Cesta vedla krásnou krajinou. Šli jsme přes louky a lesy. Bunkry se nacházely v lese. V jednom bunkru to bylo nejlepší. Zaujal nás tak, že jsme sice odsouhlasili odchod, ale s Kubou jsme šli ještě znovu prozkoumávat otvor na zbraně. Když jsme to prozkoumali, vyšli jsme na cestu a zjistili jsme, že nikoho z naší party nevidíme. Rozhodli jsme se jít dál po cestě. Přišli jsme na rozcestí a nevěděli kudy dál. Kuba vytáhl z batohu mobil. Hned zjistil, že nemá signál a nikomu se nedovolá. Sedli jsme si na kameny a přemýšleli, co budeme dělat. Měli jsme hlad, tak jsme vytáhli svačinu a pití z batohu. Když jsme všechno snědli, zkoušeli jsme hlasitě křičet, jestli se nám někdo ozve. Uslyšeli jsme zachrochtání. Kuba se vyděsil, začaly mu téct slzy. Mumlal, že nás sežere divoké prase. V tom jsme uslyšeli smích. Ze křoví vylezla teta. Kuba jí skočil kolem krku a řekl, že ji moc rád vidí. Teta nám vyhubovala. Slíbili jsme, že už budeme poslouchat na slovo.

Nela – Dovolená

Ahoj, jmenuji se Anička a rozhodla jsem se, že vám povyprávím o tom, jak jsem jela s babičkou do Chorvatska. Byl červenec a já se vydala jako každý rok s babičkou do Chorvatska. Poté co jsme se sbalily, jsme vyrazily na letiště. Na letišti jsme daly kufry na odbavení. Když jsme čekaly, než naše kufry odbaví, všimly jsme si dvou paní, které měly stejné kufry jako my. Ty dvě paní daly kufry také na odbavení. Začaly jsme si s nimi povídat. Když nám i těm paním vrátili kufry, stalo se to, že jsme si kufry vyměnily. Ale nikdo si toho nevšiml. Tak jsme se rozloučily a šly čekat na letadlo. Po asi 15 minutách si babička chtěla vzít něco z kufru. A to byla ta chvíle, kdy jsme si toho všimly. Tak jsem se do kufru podívala i já a také to nebyl můj kufr. Po chvíli, co jsme netušily co dál, jsem si uvnitř kufru všimla kartičky, na které bylo jméno i příjmení a kontakt. Tak babička vzala telefon a zavolala na to číslo. Z telefonu se ozval hlas paní, se kterou jsme si před tím povídaly. Daly jsme si s ní

i tou druhou paní sraz uprostřed letiště. Tam jsme si vrátily kufry a rozloučily jsme se. Naštěstí to dopadlo dobře. A od té doby si dáváme na kufry jmenovky i já a babička.

Tereza – Strom a Vánoce

Byl jednou jeden strom a ten neměl celý rok žádné listy. Záviděl všem stromům, které měly listy. Nejhezčí byly na podzim, když zářily barvami. Ať se strom snažil sebevíc, listy mu nenarostly. Ostatní stromy se mu posmívaly, že nemá barevné listy, jenom jehličky. Jednou viděl nákladní auto, které vezlo stromy určené k pořezání na palivo. Bylo mu smutno a pomyslel si, že také tak skončí. Strom rostl dál a pila dřevorubců se mu zatím vyhýbala. Za pár měsíců byl nejvyšší z celého lesa. A byl také nejmohutnější. V prosinci viděl dědu s vnoučaty, jak táhne vozík s vánočním stromkem. Řekl si: „Proč já také nejsem pěkně ozdobeným vánočním stromem.“ A pak se to stalo. Přijeli dřevorubci a opatrně ho porazili. Dovězli ho na náměstí, krásně ho ozdobili. Začaly vánoční trhy a lidé ho obdivovali. Konečně byl užitečný a šťastný.

Maxim – Hokejový zápas v Litomyšli

V neděli jsme s rodinou vyjeli na hokejový zápas na zimní stadion, který se nachází v Litomyšli. Hráli jsme proti týmu Jiskra Litomyšl. V první třetině jsme prohrávali a v druhé třetině jsme remizovali. Rodiče nám fandili. Začala třetí třetina a šlo se do velkého souboje. Přihodila se nešťastná náhoda, náš hráč byl faulován a spadl na led. Začal neskutečně řvát a chytal se za koleno. Hráč na ledě chvíli ležel. Po příchodu zdravotnice se za pomoci spoluhráčů zvedl a byl odvezen k prohlídce na lavici. Nakonec se ukázalo, že jde pouze o naražení kolene. Zápas jsme prohráli a byli jsme velmi smutní. Poté jsme odjeli s rodiči na oběd a pak domů odpočívat.

Barbora – Stezka odvahy

Vlastníme chatu na Vysočině, jezdíme tam často, mám tam kamarádku Terku. Jednou v sobotu jsem se s ní domluvila, že se vydáme na stezku odvahy. Z domu jsme si vzaly jenom baterku a zapoměly jsme to říct rodičům. Rozhodly jsme se, že půjdeme do lesa. Pár minut po tom, co jsme tam vkročily, slyšely jsme divné zvuky. Nejdřív jsme si myslely, že je to divočák. Tereza začala křičet a utíkala, po chvílce jsem běžela za ní. Pak jsme se zastavily a nevěděly kam dál. Ztratily jsme se! Ty zvuky se pořád přibližovaly. Nakonec z křoví vylezl malý ježek. Tak jsme si s Terkou oddechly, zasmály se a šly dál. Asi po půl hodině jsme zahlédly světlo, které se pohybovalo. Ukázalo se, že to byl Terčin starší bratr, který nás dovedl domů. Doma nám rodiče vynadali a dali nám týden domácího vězení.